

PARTIEEL APPEL

Dino Bektesevic

1

INLEIDING

Als strafrechtadvocaat en hoogleraar brengt Stijn Franken praktijk en theorie op een bijzondere manier met elkaar in verbinding. Mede door deze zeldzame combinatie van functies levert hij al decennia een waardevolle bijdrage aan het academisch debat. Wie door zijn wetenschappelijk oeuvre bladert, ziet een duidelijke focus op de positie van actoren in de strafrechtspleging en hun onderlinge verhoudingen. Daarbinnen nemen, gelet op zijn achtergrond, de verdachte en diens advocaat¹ vanzelfsprekend een prominente plaats in.² Zo schreef hij samen met Ties Prakken een kritische reactie op voorstellen voor het hoger beroep in het Onderzoeksproject Strafvordering 2001.³ De panelen verschoven in die voorstellen volgens de auteurs te zeer in een voor de verdachte negatieve richting. Inmiddels zijn we bijna een kwart eeuw verder en wordt het wetsvoorstel Vaststelling van het nieuwe Wetboek van Strafvordering (eindelijk) door het parlement behandeld.⁴ Het wetboek gaat op de schop en ook in het hoger beroep verandert het nodige. Aan het verbod op partieel appel houdt de wetgever echter stevig vast. In deze bijdrage bepleit ik een heroverweging van die keuze.

Eerst ga ik in vogelvlucht de relevante ontwikkelingen in het hoger beroep langs (par. 2). Op basis daarvan leg ik uit welk gebrek schuilgaat in het (uitgebouwd) voortbouwend appel (par. 3). Vervolgens geef ik aan hoe partieel appel dit gebrek

1. In lijn met de aanbevelingen in het rapport A. Oomen-Delhaye e.a., *Genderneutrale formulering van wetgeving* (WODC), HAN University of Applied Sciences 2024, gebruik ik het woord advocaat, ook als ik daarmee doel op de wettelijke term 'raadsman' (zie bijv. Wetboek van Strafvordering, Eerste Boek, Titel III).
2. Zie onder meer A.A. Franken, 'Traditionele waarden van de advocatuur en schuivende verantwoordelijkheden voor de raadsman: achtergronden bij een verhit debat', DD 2007/27.
3. A.A. Franken & E. Prakken, 'Evenwicht in appel', in: C.H. Brants e.a. (red.), *Op zoek naar grondslagen. Strafvordering 2001 ter discussie*, Den Haag: Boom Juridisch 2003, p. 97-114. Geestig is dat de auteurs in dat stuk, zij het een stuk van een ander parafraserend, het woord 'terugverwijzing' gebruiken. Dat woord wekt (ook) bij Stijn Franken irritatie op, lezen we in zijn recent verschenen boek Stijn Franken & M. Smilde, *Laatste man. Over schuld, straf en sterfelijkheid*, Amsterdam/Antwerpen: Uitgeverij Lux 2024, p. 21.
4. *Kamerstukken II 2022/23*, 36 327, nr. 2 (hierna: 'Sv nieuw').

kan helen en wat andere voordelen van een partieel appel zouden kunnen zijn (par. 4). De bijdrage besluit met enkele gedachten over welke vorm partieel appel aan zou kunnen nemen (par. 5). Dat is een vorm waarin het beroep beperkt kan worden tot ofwel de sanctieoplegging ofwel de beslissingen die verband houden met de vordering van de benadeelde partij.

2 DRIEDELIG HOGER BEROEP

De procedure in hoger beroep is grofweg in drie delen op te splitsen: de voorkant, het midden en de achterkant. In die voorstelling betreft de voorkant de omvang, het midden de behandeling en de achterkant het arrest.

2.1 De voorkant: het partieel appel in de loop van de tijd

Het hoger beroep bestaat bij de gratie van een partij die daartoe het initiatief neemt. Is het dan niet aan de appellant om te bepalen wat nog ter toetsing voorligt aan het gerechtshof? De Hoge Raad beantwoordde deze vraag in 1861, bij gebreke aan een wettelijke regeling op dit punt, bevestigend.⁵ Hij overwoog 'dat wie het meerdere vergund is, ook het mindere niet ontzegd kan worden.' Bovendien kwam partieel appel overeen met de geest van de wetgever, 'die alle nodeloze omslag wil vermeden hebben'.⁶ De keuze steunde dus op zowel fundamentele als pragmatische argumenten. Na discussies in het parlement koos de wetgever er in 1926 echter voor partieel appel te verbieden. Sinds de invoering van het huidige Wetboek van Strafvordering bepaalt de wet dat hoger beroep alleen tegen het gehele vonnis kan worden ingesteld (art. 407 lid 1 Sv).⁷ Dat is, zo volgt uit het tweede lid, alleen anders indien in het vonnis feiten – kort gezegd – cumulatief zijn tenlastegelegd.⁸ In de Wet stroomlijnen hoger beroep is het verbod op partieel appel gemotiveerd gehandhaafd.⁹ Voor de toekomst heeft de minister geen andere plannen.¹⁰

5. HR 26 juni 1861, W 2288. Eerder al, maar minder uitvoerig gemotiveerd, HR 10 februari 1846, W 697.

6. Zie voor een uitgebreide historische schets L.W.M.M. Drabbe, 'Partieel appel', *Tijdschrift voor Strafrecht*, Leiden: Brill 1967, p. 277-282 en J. de Hullu, *Over rechtsmiddelen in strafzaken* (diss. Groningen), Arnhem: Gouda Quint 1989, p. 183-186.

7. In beginsel op straffe van niet-ontvankelijkheid van de appellant in het beroep: zie HR 28 juni 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO4030, NJ 2013/532, m.nt. Mevis.

8. Waar in deze bijdrage wordt gesproken over partieel of beperkt appel, wordt dus bedoeld op andere beperkingen dan de beperking die het tweede lid mogelijk maakt.

9. Zie de opsommingen van argumenten hierna. Zie ook HR 28 juni 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP2709, NJ 2013/531, m.nt. Mevis.

10. Art. 5.4.4 Sv nieuw. Zie voor de toelichting *Kamerstukken II 2022/23*, 36 327, nr. 3, p. 1161-1162 (hierna Mod. Sv MvT). In de contourennota gaf de toenmalige minister overigens nog aan te bezien in hoeverre het gewenst is partieel appel mogelijk te maken, *Kamerstukken II 2015/16*, 29 279, nr. 278, p. 89.

Aan de keuze partieel appel te (blijven) verbieden, heeft de wetgever een aantal argumenten ten grondslag gelegd. Samengevat zijn dat de volgende:¹¹

- (1) Binding aan eerdere beslissingen: een partieel appel kan tot gevolg hebben dat het hof gebonden is aan een met zijn inzicht strijdige beslissing, waardoor het bijvoorbeeld straf zou moeten opleggen terwijl het zelf – kort gezegd – niet tot een veroordeling van het feit zou zijn gekomen.
- (2) Verwevenheid van beslissingen: de beslissingen in het schema van art. 348 en 350 Sv zijn nauw met elkaar verweven. Een onvolkomen beeld van de zaak is niet bevorderlijk voor de kwaliteit van de beslissingen van de appelrechter.
- (3) Aanzuigende werking: de verdachte die voordelige beslissingen buiten het appel kan houden, zou sneller geneigd zijn hoger beroep in te stellen. Dat kan tot een impliciete premiewerking leiden. Het adagium 'appelleren is riskeren' verliest daarmee zijn kracht. In het voorstel voor het nieuwe wetboek wordt als voorbeeld genoemd dat het beroep risicoloos is indien dat beperkt kan worden tot de toewijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging van een eerder opgelegde voorwaardelijke straf.
- (4) Weinig toegevoegde waarde: naast (de uitbouw van) het voortbouwend appel voegt de mogelijkheid van partieel appel weinig toe.

2.2 Het midden en de achterkant: voortbouwen en uitbouwen

De voorkant mag steeds ongewijzigd zijn gebleven, het midden is met de Wet stroomlijnen hoger beroep wel aangepast.¹² In het zogeheten voortbouwend appel kan het hof ervoor kiezen zich tijdens de behandeling te richten op de bezwaren die partijen hebben ingebracht tegen het vonnis. Maar komt het op de achterkant aan, is het hof gehouden het werk van de rechtbank opnieuw te doen. Dat wil zeggen, het hof beantwoordt alle vragen van art. 348 en 350 Sv en neemt voorts eventuele nevenbeslissingen.¹³

In het nieuwe wetboek wordt het voortbouwend appel 'uitgebouwd' door het beslisschema anders in te richten.¹⁴ Voor het eerst wordt daarbij ook aan de achterkant gesleuteld. Het hof zal voortaan alleen behoeven te beslissen op bezwaren die tegen het vonnis zijn geuit. Anders dan nu het geval is, zal het hof, indien de bezwaren hem ongegrond voorkomen, het beroep verwerpen en dus niet langer hetzij bevestigen hetzij vernietigen en doen wat de rechtbank had behoren te

11. Ontleend aan *Kamerstukken II 1913/14*, 286, nr. 3, p. 150, *Kamerstukken II 2005/06*, 30 320, nr. 3, p. 14-15 en Mod. Sv MvT, p. 1161-1162.

12. *Sib.* 2006/470.

13. Daarmee doel ik in het bijzonder op de beslissingen genomen op grond van art. 353 (beslag), 361 (vordering benadeelde partij) en 361a Sv (tenuitvoerlegging voorwaardelijke straf).

14. Art. 5.4.29 Sv nieuw.

doen.¹⁵ Als het hof elders in het vonnis beslissingen ziet die niet door de beugel kunnen, kan het die evenwel ook ambtshalve vernietigen: beslissen op bezwaren moet, maar alles mag.

3

HET GEBREK VAN HET (UITGEBOUWD) VOORTBOUWEND APPEL

In het voortbouwend appel komt de zaak in haar geheel – want beperkingen zijn niet toegestaan – bij het hof binnen. Vervolgens kan de zaak tijdens de behandeling weliswaar worden versmald door de focus op de bezwaren te leggen, maar richting de achterkant loopt ze weer zo breed uit als ze binnenkwam. Het voortbouwend appel is, mede hierom, in de literatuur niet uitsluitend met gejuich begroet.¹⁶ Procespartijen dienen de zaak steeds volledig voor te bereiden én zich op zitting uit te laten over (delen van) beslissingen waar zij geen bezwaren tegen hebben geformuleerd, omdat het hof én punten ter discussie kan stellen waarop de bezwaren niet zien én het gehele beslisschema van art. 348 en 350 Sv afloopt.

In de praktijk heeft dit een inefficiënt procesverloop tot gevolg.¹⁷ Te denken valt aan de vaak voorkomende deelvrijspreek in geval van een primair-subsidiaire tenlastelegging of in geval van enkelvoudige tenlasteleggingen waarin van delen is vrijgesproken. Het hof beslist steeds op de gehele tenlastelegging, zodat de verdediging zich in haar pleidooi ook uit zal dienen te laten over de bewijsvraag en dus eveneens over de deelvrijspraken, ook als daar in hoger beroep geen haan naar heeft gekraaid.¹⁸ Laat de verdediging dit na, dan bestaat het risico dat in hoger beroep alsnog meer wordt bewezenverklaard, zonder dat zij daar iets tegenin heeft gebracht. Nog beter zichtbaar wordt de inefficiëntie in de situatie waarin de verdachte met het gehele vonnis kan leven, behalve met de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel. Ook nu zal de verdachte in geval van deelvrijspraken verweer voeren op zowel bewijs als straf.

De uitbouw van het voortbouwend hoger beroep lost deze problematiek voor procespartijen niet op. Dat komt doordat het hof de mogelijkheid krijgt ambtshalve in te grijpen in beslissingen waartegen geen bezwaren zijn aangevoerd. Bij het hof zal

15. Dat zal ook van invloed zijn op de toetsing in cassatie van de uitspraak van het hof. Zie over deze 'faukwerking' D. Bektesevic & M. Berndsen, 'Modern beslissen in hoger beroep en cassatie', *Tijdschrift Modernisering Strafvordering* 2019, nr. 1.
16. Zie met verwijzing naar andere bronnen J.S. Nan, 'Kroniek Modernisering van Strafvordering', *NJB* 2022/2026, par. 5.
17. En dat terwijl ook het nieuwe wetboek de sfeer ademt dat procedures kwalitatief goed, maar als het even kan ook snel moeten verlopen. Zie hierover in breder verband P.H.P.H.M.C. van Kempen, 'Voortvarendheid als structuurkenmerk van het strafprocesrecht', *DD* 2024/51.
18. In dit verband is van belang dat verweren die in eerste aanleg zijn gevoerd, in hoger beroep niet als herhaald gelden. Zie HR 26 april 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP7844, NJ 2012/473, m.nt. Borgers en HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1431.

het nieuwe beslisschema vermoedelijk met instemming worden ontvangen, aangezien het werk van de rechtbank straks niet steeds overgedaan zal behoeven te worden, terwijl het hof wel de regie over de achterkant krijgt. Procespartijen zullen er daarentegen op hun beurt weinig voor kopen. Zij zullen erop bedacht moeten zijn dat het hof beslissingen vernietigt waarop de bezwaren niet zien, zodat zij ook straks de gehele zaak zullen moeten voorbereiden en zich over punten zullen moeten uitlaten waarop de bezwaren niet zien.

4

WAAROM WEL?

Uit de vorige paragraaf volgt al dat het partieel appel het gebrek in het (uitgebouwd) voortbouwend appel kan verhelpen. Indien aan procespartijen wordt overgelaten wat de omvang van het geding is, staat zowel vast waar het in hoger beroep op de zitting over zal gaan, als welke beslissingen het hof zal (moeten) nemen. Hetzelfde effect zou overigens kunnen worden bereikt door de achterkant te versmallen, in die zin dat het hof niet de mogelijkheid wordt geboden in te grijpen in beslissingen waartegen geen bezwaren zijn geuit. Een dergelijk strikt grievenstelsel leidt er immers ook toe dat de regie over het hoger beroep bij de appellat(en) komt te liggen. Feit is wel dat de wetgever ervoor kiest ook in de toekomst de mogelijkheid open te laten dat de verdachte eerst ter zitting diens bezwaren tegen het vonnis kenbaar maakt.¹⁹ Dat laat de mogelijkheid open dat het openbaar ministerie en het hof tot het begin van de zitting in het duister tasten over de vraag waar de bezwaren op zien en dat brengt weer met zich dat de zaak door hen in haar geheel dient te worden voorbereid.²⁰ Daargelaten de vraag hoe zeer deze keuze past in (de uitbouw van) het voortbouwend appel, heeft partieel appel als voordeel dat in een eerder stadium duidelijkheid komt te bestaan over de omvang van het geding, nu de appellant het beroep op grond van het gemoderniseerde Wetboek van Strafvordering slechts binnen een week nadat hem de kennisgeving van de ontvangst van de processtukken is betekend, zal kunnen intrekken.²¹ Hier komt nog bij dat het beperken van het appel, vanwege de formaliteiten die daarbij in acht moeten worden genomen, naar verwachting steeds met behulp van een advocaat zal plaatsvinden, terwijl bezwaren ter zitting ook kunnen worden geuit door de verdachte zonder rechtsbijstand.²² Aangenomen

19. Art. 5.4.18 lid 1 Sv nieuw en 5.4.27 lid 3 Sv nieuw.
20. In de praktijk lossen sommige gerechtshoven dit op met zogeheten 'rolzittingen', waarop enkel wordt geïnventariseerd of de verdachte bezwaren heeft tegen het vonnis. Ontbreekt een schriftuur en wordt door of namens de verdachte ook op of voorafgaand aan de zitting niet kenbaar gemaakt wat de bezwaren zijn, dan stevent het hoger beroep op niet-ontvankelijkheid af.
21. Art. 5.4.5 Sv nieuw. Een ander mogelijk bijkomend voordeel is dat, indien het beroep zich niet over de sanctieoplegging uitstrekt, de tenuitvoerlegging van de sancties op een eerder moment kan aanvangen.
22. De Raad van State heeft aandacht gevraagd voor de positie van de verdachte zonder rechtsbijstand, in het bijzonder in hoger beroep, *Kamerstukken II* 2022/23, 36 327, nr. 4, p. 61-63.

dat de verdachte zelfstandig niet altijd goed in staat zal zijn de bezwaren precies genoeg te formuleren, heeft partieel appel als voordeel dat scherper is afgebakend waar het hof bij arrest nog op dient te beslissen.

Een fundamentele punt is dat partieel appel zich beter verdraagt met een steeds meer contradictoir wordende gedingstructuur.²³ In het bijzonder geldt dat in hoger beroep, waar met de intrede van het voortbouwende appel en de aanstaande uitbouw daarvan de focus in sterke mate is komen te liggen op wat partijen in hoger beroep nog verdeeld houdt. Alleen al daarom zou wat mij betreft een 'ja, tenzij' moeten gelden: de procespartijen bepalen de omvang van het geding, tenzij zwaarwegende argumenten zich daartegen verzetten. Ik betwijfel of de in de vorige paragraaf opgesomde argumenten zo zwaarwegend zijn dat zij het partieel appel de pas zouden moeten afsnijden. Met betrekking tot het bindingsargument doemt de vraag op of dit probleem niet groter gemaakt wordt dan het is. Hoe vaak spreekt de appelrechter vrij van het tenlastegelegde nadat de verdachte te kennen heeft gegeven te berusten in de bewijsoordelen? Die berusting mag dan weliswaar niet een bekennende verklaring in de zin van art. 359 lid 3Sv heten, maar men mag toch voorzichtig aannemen dat de onschuldige verdachte het bewijsoordeel niet buiten het beroep zal laten. Als de verdachte na ampel beraad met diens advocaat tot het besluit komt dat wel te doen, lijkt het me niet overdreven de verdachte daaraan te houden. Overigens bestaat dit 'probleem' al, namelijk in het geval de Hoge Raad alleen ten aanzien van de strafoplegging vernietigt en terug- of verwijst. In dat geval legt het hof straf op,²⁴ ook als het zelf niet tot een bewezenverklaring van het feit zou zijn gekomen.²⁵

Wat betreft de verwevenheid tussen beslissingen en de aanzuigende werking geldt dat beide mij niet zo zeer argumenten tegen een partieel appel *als zodanig* lijken te zijn, als wel tegen vormen van partieel waarin die nadelen bestaan. Het loont daarom de moeite om hierna te verkennen of vormen van partieel appel te bedenken zijn waarin deze nadelen zo veel als mogelijk in de kiem worden gesmoord.

5

TOT BESLUIT: GEDACHTEN OVER EEN WETTELIJKE REGELING

De omvang van deze bijdrage laat een gedetailleerde uitwerking van een wettelijke regeling niet toe.²⁶ De hier geschetste grofmazige uitwerking moet daarom als niet meer worden gezien dan een gedachte in een bepaalde richting.

23. Zie Mod. Sv MvT, p. 13, 1017, 1059, 1061 en 1192.

24. Hetzelfde geldt voor de situatie als bedoeld in art. 423 lid 4 Sv, zij het dat het daar om gaat om 'bepalen' van de straf en niet om 'opleggen'.

25. Kamerstukken II 2005/06, 30 320, nr. 3, p. 14.

26. Voor een nadere uitwerking kan ook in het buitenland inspiratie opgedaan worden. Zo is in Duitsland het partieel appel wettelijk verankerd in § 318 van de *Strafprozessordnung*. In het Ver-

Binnen het stramen van art. 350 Sv rijst allereerst de vraag of beperkingen in het hoger beroep in geval van primair-subsidiaire²⁷ tenlasteleggingen toegelaten zouden moeten worden.²⁸ In cassatie is een dergelijke beperking toegestaan, mits deze ziet op een zelfstandig strafrechtelijk verwijt.²⁹ Bijgevolg kan degene die cassatie instelt bijvoorbeeld wel opkomen tegen een veroordeling voor een subsidair tenlastegelegd feit en de vrijspraak van het primaire feit laten rusten. Voor zich spreekt dat van een aanzuigende werking eerder sprake zal zijn indien deze beperking ook in hoger beroep wordt toegestaan. Vanuit dat perspectief ligt het meer voor de hand de bewijsoordelen met betrekking tot een feit, ook als dat (op delen) vrijspraken zijn, in hoger beroep of allemaal wel, of allemaal niet opnieuw aan de orde te laten zijn.³⁰

Ten aanzien van art. 350 Sv geldt verder dat de eerste drie vragen zo sterk met elkaar samenhangen dat beperkingen daarbinnen mij niet goed denkbaar lijken. De vaststellingen die de rechter omtrent de feiten doet, zijn in de regel voor de beantwoording van al deze vragen van belang. Steun voor deze opvatting kan bijvoorbeeld worden gevonden in arresten waarin de Hoge Raad oordeelt dat een beslissing over een strafuitsluitingsgrond met succes wordt aangevallen. In die gevallen vernietigt de Hoge Raad ook de bewijsbeslissing.³¹ De sanctieoplegging staat hier verder van af. Het gerechtshof zal, ook als het zich niet mag roeren in de antwoorden op de eerste drie vragen van art. 350 Sv, bij de straf alle omstandigheden kunnen betrekken die op het onderzoek ter terechtzitting zijn gebleken, met als enige voorwaarde dat die omstandigheden de eerder in art. 350 Sv gegeven antwoorden niet mogen bijten. Een aanzuigende werking is hier hooguit te verwachten doordat de verdachte voor hem gunstige deelvrijspraken buiten het beroep kan houden. Risicoloos wordt het hoger beroep echter geenszins, want de sanctieoplegging geschiedt opnieuw en dat betekent dat het resultaat beter of gelijk, maar ook slechter kan worden.

enigd Koninkrijk kan hoger beroep worden ingesteld tegen de *conviction* en daarmee ook tegen de *sentence*, of alleen tegen de *sentence*.

27. In geval van de alternatieve tenlastelegging lijkt mij dit lastiger. Een bewezenverklaring van het ene alternatief betekent ook niet noodzakelijkerwijs vrijspraak van het andere. De Hoge Raad staat dergelijke beperkingen in cassatie overigens wel toe. Zie HR 31 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA1610, NJ 2018/59, m.nt. Mevis.

28. Ik laat art. 348 Sv vanwege de geringere praktische betekenis hier buiten beschouwing.

29. HR 31 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA1610, NJ 2018/59, m.nt. Mevis.

30. Daarbij speelt mee dat uit HR 28 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:323, NJ 2017/200, m.nt. Reijntjes mogelijk zou kunnen worden afgeleid dat het de advocaat-generaal in zo'n geval is toegestaan de tenlastelegging in hoger beroep te wijzigen waardoor daarop opnieuw het primair tenlastegelegde prijkt. Onder die aanname zou het toestaan van een dergelijke beperking van het beroep van weinig nut zijn.

31. Vgl. onder meer HR 18 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:291, HR 12 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP5971 en HR 30 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR2067, NJ 2005/94, m.nt. Mevis.

Tot slot de nevenbeslissingen. Voor wat betreft beslissingen over het beslag geldt dat deze vaak verband houden met de sanctieoplegging, in het bijzonder verbeurd-verklaring en onttrekking aan het verkeer. Te overwegen valt daarom het hoger beroep tegen deze beslissingen alleen mogelijk te maken indien ook de gehele sanctieoplegging daarvan onderdeel uitmaakt en vice versa. Dat heeft zeker te gelden bij de vordering tot tenuitvoerlegging van een eerder opgelegde voorwaardelijke straf. Die kan niet los worden gezien van de strafoplegging voor het feit waarmee de vordering verband houdt, al is het maar omdat de rechter bij toe- of afwijzing van de vordering ervoor kan kiezen om die reden een lagere of hogere straf op te leggen.

De vordering van de benadeelde partij houdt, behalve met de schadevergoedingsmaatregel, geen verband met andere beslissingen.³² Dat volgt in zekere zin al uit het gegeven dat de benadeelde partij de mogelijkheid heeft van een afwijzing van haar vordering in hoger beroep te komen bij de civiele kamer van het hof (art. 421 lid 4 Sv). Ik neem aan dat slechts in een fractie van de beroepen de bezwaren uitsluitend op deze beslissingen zien. Uitgaande daarvan zal het met een aanzuigende werking wel meevallen. Als deze aanname niet klopt, zal de wetgever zich in elk geval de vraag kunnen stellen hoe legitiem het argument van de aanzuigende werking in dit specifieke geval is.

Deze grove schets komt erop neer dat in twee situaties beperkingen in het hoger beroep zijn toegestaan. In de eerste plaats kunnen de beslissingen over de eerste drie vragen van art. 350 Sv in hun gezamenlijkheid buiten het beroep worden gehouden. Dat leidt tot een zogeheten strafmaatappel. In de tweede plaats kan de verdachte ervoor kiezen alle beslissingen van het beroep uit te sluiten, met uitzondering van de beslissingen verband houdend met de vordering van de benadeelde partij. Deze twee opties bieden de voordelen die in par. 4 zijn omschreven, terwijl de bezwaren tegen partieel appel erdoor worden gerelativeerd. Zo kan beter recht worden gedaan aan het contradictoire karakter van het hoger beroep en worden de lusten van het uitgebouwde voortbouwend appel eerlijker verdeeld.

32. In de consultatieversie van de Innovatiewet werd voorgesteld de vordering afzonderlijk te behandelen, zie <https://www.internetconsultatie.nl/innovatiewet>. De vordering van de benadeelde partij en de schadevergoedingsmaatregel zijn sterk met elkaar verweven; zie de terugwijzingsopdracht in HR 9 juli 2024, ECLI:NL:HR:2024:995.